

Nerea Leal

LES AVENTURES D'EN MAX

Aquesta no és una història corrent, més aviat és una història plena d'aventures i de misteri, en la qual en Max, un noi canadenc de divuit anys, es veu implicat en una aventura on coneixerà les seves noves amistats.

8 de gener del 2024, el rellotge tornava a sonar com quan anava a l'escola, i com cada matí el mòbil estava ple de missatges, entre ells hi havia una invitació per anar en barca a veure les Cascades del Niàgara. Sense pensar, agafa les seves coses i se'n va. La barqueta portava una nota que deia:

*Per aconseguir bons amics,
les instruccions hauràs de seguir.
I per viatjar pel món,
no has de tenir por.
A la barca pujaràs
i les Cascades hauràs de creuar.*

A la barca també hi havia una ampolla amb un pergamí; la va obrir: semblava un tros de mapa, on hi havia senyalat un monument d'Europa (França). En Max va creuar les cascades; a dins tot era ple de sorra. Va passar per una cova màgica i es va transportar a la part més alta de la torre Eiffel. Allà també hi havia una noia de vint anys, es deia Lucía, i portava una ampolla amb un pergamí com el seu...Tots dos es van mirar i, sense dir cap paraula, van saber que passarien molt bons moments.

Dues hores després de xerrar, observant París, van comprendre que aquells trossos de paper s'haurien d'ajuntar, i així ho van fer.

Les campanes de Notre Dame van començar a sonar; era massa tard. La Lucía va convidar en Max a casa seva. Van agafar l'ascensor de la torre Eiffel i a la planta 24 es va aturar, les portes es van obrir i, no s'ho podrien creure, estaven enmig d'una platja plena de gent, el sol brillava. Entre la gent hi havia una noia amb els cabells rossos i un somriure bonic que portava una ampolla a la mà igual que la seva, sens dubte. En Max i la Lucía s'hi van apropar, la noia es presentà —es deia Nora, tenia divuit anys i era australiana— i els explicà que aquell matí havia rebut un missatge al mòbil: era una invitació per visitar el jardí botànic de Sidney. A la invitació també hi havia unes instruccions:

*Per els jardins poder visitar,
a la platja primer hauràs d'anar.
I per fer bons amics,
les ampolles hauràs d'unir.*

La Nora els va explicar que quan els ha vist no havia dubtat ni un moment: sabia que eren els amics que estava esperant. Tots tres van pujar a l'autobús en direcció als jardins, i pel camí van començar a xerrar de com havien arribat fins a la platja on era la Nora; xerraven, xerraven i xerraven. En arribar al jardí, van pensar què podien fer amb els pergamins. De sobte, a la Nora li va venir una idea al cap: podien ajuntar-los, com havien fet la Lucía i en Max.

Van passar una bona estona junts en una caseta plena de flors. La Lucía va voler veure què hi havia a l'altre costat de la caseta; la sorpresa va ser que, en sortir, hi havia una tirolina tan llarga que no se'n veia el final... Ells, sense por i molt decidits, s'hi van llançar, i va ser molt divertit, s'ho van passar pipa. Al final del recorregut en tirolina hi havia una caseta molt bonica feta amb palla, fang i pedra; tots tres estaven segurs que allò no era Austràlia, i es van preguntar on eren. De seguida, a dins de la caseta van veure un noi —el seu color de pell era diferent, els seus ulls eren negres, es deia Yaro, tenia dinou anys i era africà—, i a sobre de la taula hi havia l'ampolla amb la part de mapa que faltava.

En Yaro s'hi va acostar, els va fer una abraçada i, molt content, els va explicar que eren a la selva del Congo, en un petit poblat. Els va explicar una llegenda que feia molts anys el seu avi li havia explicat:

—Fa milers d'anys, un bruixot es va emportar tota la riquesa que hi havia al món, no només l'or i els diamants, sinó també la pau, l'amor i l'amistat de la gent. Es deia que al 2024 apareixerien les quatre parts d'un mapa i que quatre nois molt valents i decidits a unir-se sense saber res els uns dels altres aconseguirien canviar el món, i mai més no hi hauria fam a la terra, i l'amor, la pau i l'amistat serien infinites.

Els quatre nois van unir totes les parts, i sí, era veritat! Eren a l'antic Egipte, davant de la piràmide de Guiza; sabien que hi havien de pujar. A dalt es van donar les mans i van sentir que la seva amistat seria per sempre...

Al Max li va començar a sonar el telèfon: ring, ring, ring! Era el seu germà petit, que es deia Ivan. Cada nit en Max li llegia un conte, però aquesta vegada el conte seria una llegenda. Asseguts a la part més alta de la piràmide, en Max li va començar a explicar al seu germà:

—8 de gener del 2024, el rellotge tornava a sonar com quan anava a l'escola, i com cada matí el mòbil estava ple de missatges...

En aixecar el cap, en Max estava assegut als peus del llit del seu germà: no s'ho podia creure. Però sabia que això no s'acabaria aquí.